

da under Et kunde oversees. Fremlæggelsen af Lovforslaget er saaledes i den fuldeste Overeensstemmelse, saavel med Regjeringens hele foregaaende Handlemaade, som med de Udlabelser, der have fundet Sted fra Rigsdagens Side, og man behøver altsaa ikke at recurrere til den velvillige Fortolkning, som den ærede Rigsdagsmand vilde lægge ind i denne Fremlæggelse, at den havde fundet Sted for at skyde Ansvar et eller Ubehageligheden fra Regjeringen over paa Rigsdagen. Det vilde være ønskeligt, om den ærede Rigsdagsmand var istand til at anvise en Vej, paa hvilken Ministeriet kunde fritage Rigsdagen for den Ubehagelighed at votere forhøiede Lønninger, det var Noget, som Regjeringen, troer jeg, kunde være bedre tjent med end Rigsdagen. Der er en naturlig og billig Fordeling af Ubehagelighederne imellem Regjeringen og Rigsdagen; naar Alt kommer til Alt, troer jeg ikke, det er Regjeringen, der er meest fritaget derfor, hverken i denne Sag eller ellers, og Rigsdagen faaer derfor for sin Part overtage den Ubehagelighed, som kan være forbunden med at have Retten og Competencen til at være den, der afgjør, hvilke Pengebeløb der skulde udbetales fra Statens Side. Jeg troer saaledes, at selve Fremlæggelsen af Lovforslaget i og for sig er saa naturlig, at der ikke kan reises nogen Indvending derimod. Det er vistnok uheldigt, at det kommer frem paa en Tid, hvor mindre gunstige Forhold i det Hele finde Sted; men de ere dog ikke i den Grad ugunstige, at der kan være Tale om, at der skulde være nogen Betænkelighed eller Fare for Statskassen forbunden med at votere den foreslaaede Gageforøgelse, eller hvilken der maatte findes passende; var dette Tilfældet, vilde Sagen naturligvis stille sig anderledes. — At der finder en noget trykket Stemning Sted, vil jo upaatvivlelig let ved Afgjørelsen af, hvormeget man vil forøge Gagerne, kunne lede til, at Forøgelsen bliver ringere end under andre Forhold, og dersom man derfor uden videre Følger kunde have sagt: vi kunne jo lade den Sag ligge nu og stille den i Bero, til der engang viser sig heldigere Conjuncturer, saa kunde man naturligvis gjerne have forladt den naturlige Gang og Udsvikling af Sagen, som jeg før paapegede, og

for Tiden standset, men det maa ikke oversees, at, hvad Mening man end iøvrigt har om denne Sag, Alle dog synes at være enige i, at der ialfald gives visse Embedsmænd og visse Klasser af Embedsmænd, som trænge og høilig trænge til en Gageforbedring, og ligeoverfor disse Embedsmænd vilde det, som det forekommer mig, ingenslunde være nogen sømmelig eller forsvarlig Fremgangsmaade af Regjeringen, at sige: Vi erkjende subkommen, at I trænge til Gageforbedring, vi troe ogsaa, at Rigsdagen vil erkjende det, men for at frie os og Rigsdagen for en Ubehagelighed, ville vi dog for Tiden udsætte at fremkomme med noget Lovforslag derom; — saa blev det rigtignok kun de vedkommende Embedsmænd, som fik Ubehageligheden at føle, og det en meget trykkende Ubehagelighed. — Jeg tillader mig saaledes at troe, at der ikke kan være Spørgsmaal om nogen anden Fremgangsmaade end den, der, efter hvad der tidligere er skeet, ligger nær, nemlig at Sagen, efterat have gienemgaaet første Behandling, henvises til et Udvalg, hvor der da, efter Sagens Drøftelse i forrige Samling, og efterat de Erfaringer, som senere kunne have været gjorte, foreligge, atter, og med den Grad af Sikkerhed, som man dengang meente at savne, kan finde Forhandlinger Sted med Regjeringen, for derpaa ved anden Behandling at vedtage de Forandringer, hvorom der kan være Spørgsmaal, og med Hensyn til hvilke Regjeringen og Thinget kunne blive enige, hvorefter Sagen da vil kunne finde en velig Afgjørelse her i Thinget. Dette er, troer jeg, i og for sig ønskeligt, men jeg troer tillige, at det efter Rigsdagens tidligere Udtaleser vil være i høi Grad ønskeligt for Rigsdagen selv, for derved fremtidig at befries for denne Sag, det vil være ønskeligt for Regjeringen, for hvem det sandelig ikke er nogen Ubehagelighed her at komme frem med den Slags Lovforslag, idet der jo forud er fuldkommen Sikkerhed for, at der vil fremkomme en Mængde ubegrundede Øttringer om Sagen — og de ere jo heller ikke udeblevne denne Gang —, og det vil endelig være ønskeligt for de paagjældende Embedsmænd, der, om de end kunne sige sig selv, at de under gunstigere Omstændigheder muligen vilde have opnaaet bedre Wilkaar,